

HORVÁTH ELŐD BENJÁMIN

Depthroat

nekem az égvilágon nem fáj semmi
és nem én vagyok az akire vártál
amit te játszol azt én már ismerem
csak nem beszélek róla de ha kell
majd lenyomom a torkodon és tudom
hogyan szeretni fogod a telet is a szúrós
jeget a robbanást a testben az égben
mint egy meghurcolt vásznon a táj
vihár utáni csendben visszasimul
hozzám megindul az ősz a fű a fák
és vasárnapra megint virágzás már
megint kiöltöztél nekem újvilág
ahogy fájsz kacsintasz ahogy ellöksz
visszanézel és már megint reggel
este szerelmes disszonanciáim
feszülő húr ideg harisnya út
meg a szokásos *lejt*motívumok
fel és alá a lélek sötétebb oldalán
amikor beléd lát a kulcslyukon át
az apád aki simogatott és felpofozott
ahogy a tűz a víz előrenyomul hátrál
pusztít és épít meghasonul helyreáll
és a torokban a szív ahogy beáll
a hanghalál és visszaöklendezi
a gépfegyverek ropogását
a lemetszett eleganciát
a vérfarkasok bőrén
a rózsakarcolást